

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P.S., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25.5.2015, č.j. KrÚ 33667/2015/ODSH/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 3.3.2015, č.j. MUHO-4234/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně tvrdil, že nejprve podal odvolání prostřednictvím e-mailu bez zaručeného el. podpisu, a to z el. adresy ... na adresu el. podatelny Městského úřadu Holice dne 30.3.2015, tedy v zákonné lhůtě. Toto své tvrzení „*prokazuje*“ žalobce snímkem obrazovky svého osobního počítače, prokazujícího odeslání e-mailu, avšak potvrzení o přijetí písemnosti el. podatelnou Městského úřadu Holice žalobce nemůže disponovat, ten doručení o podání nikdy nezasílá, k tomu žalobce navrhl výslech svědků – zaměstnanců Městského úřadu Holice. Dále navrhl provedení „*znaleckého zkoumání*“ znalce z oblasti kybernetika serveru příchozí pošty Městského úřadu Holice, kterým bude prokázáno, že tento e-mail obsahující odvolání údajně odeslaný dle tvrzení žalobce dne 30.3.2015, byl téhož dne Městskému úřadu Holice doručen, dále navrhuje provedení znaleckého zkoumání počítače zmocněnce žalobce Ing. M.J., a to znalcem z oboru kybernetika. Toto e-mailové podání obsahující údajně odvolání žalobce (resp. zástupce žalobce Ing. M.J.) poté potvrdil zaručeným el. podpisem podaným dne 7.4.2015, což mezi žalobcem a žalovaným sporné není. Lhůta pro podání odvolání byla zachována, neboť žalobce potvrdil uvedené podání ze dne 30.3.2015 elektronicky v 5 denní lhůtě dle § 37 odst. 4 správního řádu, odvolání tedy bylo včasné a napadené rozhodnutí je nezákonné. Dále žalobce namítl, že nebyl vyzván k odstranění vad blanketního odvolání a navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vycházel ze skutkových okolností v dané věci s tím, že jak je uvedeno v žalovaném rozhodnutí, odvolání bylo podáno nikoliv dne 30.3.2015, ale až dne 7.4.2015, tedy opožděně. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V dané věci je **stěžejní otázkou skutečnost, zda žalobce, resp. jeho zástupce – zmocněnec Ing. M.J. podal v přestupkovém řízení včas či opožděně odvolání proti rozhodnutí o přestupku.**

Ze správního spisu vyplývají následující **rozhodné skutečnosti**:

V dané věci je nepochybné, že rozhodnutí o přestupku vydal správní orgán I. stupně dne 3.3.2015, toto rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce Ing. M.J. dne 16.3.2015 **fikcí**, jak lze seznat z obsahu doručanky. Lhůta k podání odvolání počala běžet dne 17.3.2015 a skončila dne 31.3.2015, přičemž ve správním spisu je založeno jediné podání zmocněnce žalobce Ing. J., a to odvolání, které bylo podáno dne 7.4.2015 elektronickou cestou, se zaručeným el. podpisem, což správně vyhodnotil žalovaný jako opožděné odvolání a proto jej žalovaným rozhodnutím zcela v souladu se zákonnou úpravou zamítl. **Žalobce až v žalobě přišel se zcela novou verzí, která obsahu správního spisu neodpovídá, že totiž toto odvolání podal obyčejným e-mailem již dříve, a to údajně dne 30.3.2015 a dne 7.4.2015 pouze toto odvolání potvrdil e-mailem opatřeným zaručeným el. podpisem.** K tomu navrhuje provést řadu **důkazů**, mimo jiné i „*zkoumáním*“ znalce z oblasti kybernetika jednak serveru příchozí pošty Městského úřadu Holice k tomu, aby bylo prokázáno doručení tohoto e-mailu dne 30.3.2015 správnímu orgánu I. stupně, dále výpovědi svědků – zaměstnanců Městského úřadu Holice jako správního orgánu I. stupně a konečně i „*znaleckým zkoumáním*“ počítače zmocněnce žalobce Ing. M.J. Na takovou zcela **účelově zvolenou strategii** (jak ještě krajský soud dále uvede) však soud přistoupit nemohl.

Jestliže zástupce žalobce zmocněnec J. zvolil pro doručování el. formu komunikace, musel tak vyjádřit souhlas s tímto způsobem komunikace včetně všech s ním spojených nedostatků a omezení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9.8.2012, č.j. 9As 100/2012-29 „je odpovědností účastníka řízení, jaký zvolí procesní postup, včetně volby komunikačních prostředků se soudem a akceptace rozdílů, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků uplynou“, přičemž „doručování na el. adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě, opatřené nadto uznávaným el. podpisem adresáta“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). Jestliže si účastník řízení zvolí doručování na el. adresu, tedy i v případě, pokud odešle odvolání elektronicky do el. podatelny správního orgánu, musí nést riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručenou, musí proto počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena (srov. upozornění v souvislosti s používáním e-mailu při komunikaci se soudy na serveru www.justice.cz, srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2014, č.j. 7Afs 113/2014-33). Dalším znakem e-mailové komunikace je její zásadní neprůkaznost (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). A jak je zcela výstižně uvedeno v rozsudku NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, „je třeba rozlišovat mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím e-mailu podle § 19 odst. 8 věta druhá a třetí a e-mailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu, popř. soudu. V případě podání účastníka řízení je rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu či soudu; proto pro zachování lhůty nestačí, je-li podání odesláno e-mailem poslední den lhůty (srov. např. usnesení NSS ze dne 11.8.2006, č.j. 8Afs 82/2006-68, nebo rozsudek č.j. 7Afs 113/2014-33). Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem e-mailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. Naproti tomu podle § 19 odst. 8 správního řádu správní orgán doručuje, jakoby účastník nepožádal o doručení na el. adresu (tedy zejména poštou na adresu trvalého pobytu), nepotvrdí-li adresát přijetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání e-mailu. Rozhodnou skutečností je tedy již samotné odeslání e-mailu bez ohledu na to, zda se zpráva dostala do dispozice serveru adresáta. Nejedná se přitom o výraz nerovnosti mezi povinnostmi správního orgánu a účastníka řízení, ale o dvě strany téže mince. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, bod 13). I kdyby však nebyla datová zpráva přijata správním orgánem z důvodu existence technických problémů na straně správního orgánu, tak by nemohlo k doručení datové zprávy obsahující odvolání dojít. Jak vyplývá dále z judikatury Nejvyššího správního soudu, datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání, které by účastník řízení doložil e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. *Ad absurdum* by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně, např. z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, muselo být považováno za řádně doručené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 - 33 (ve kterém byla řešena otázka doručení žaloby, avšak lze jej aplikovat v dané věci): „[p]okud stěžovatel neobdržel

potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní“. Uvedené závěry přitom prošly i testem ústavnosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18.3.2015, sp. zn. I. ÚS 137/15).

Způsob jakým se snaží žalobce prokázat odeslání uvedeného e-mailu s osobního počítače Ing. M.J., nemůže proto nést k prokázání skutečnosti, zda údajně toto odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně již dne 30.3.2015, protože žalobce by prokázal pouze odeslání podání, nikoliv zda a kdy podání došlo správnímu orgánu, přičemž to platí i v případě, že by nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu (srov. cit. rozsudek ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, bod 13). Navíc, a to právě ve spojení s osobou zmocněnce žalobce Ing. M.J., který je součástí účelové procesní strategie žalobců v obdobných přestupkových věcech (viz argumentace soudu dále), je nutné zdůraznit i další závěr NSS obsažený v tomto rozsudku ze dne 4.9.2015, totiž že pokud se týče „prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č.j. 8Afs 82/2006-68, že „výtisk e-mailové hlášanky“ není nenapodobitelný a „v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání“ (obdobně rozsudek č.j. 8Afs 55/2008-70), stejný závěr platí ve vztahu printscreenu obrazovky el. podatelny, protože i zde v případě vzniku pochybností je možné uvažovat o falsifikaci snímku obrazovky“.

Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobcem tvrzená skutečnost existovala, čili že by tento e-mail dne 30.3.2015 skutečně správnímu orgánu I. stupně byl doručen, přičemž neexistující skutečnost prokazovat nelze (negativní důkazní teorie), a proto i navrhované výsledky pracovníků správního orgánu I. stupně považuje krajský soud za nadbytečné (těžko si lze představit, že by tito pracovníci „zatajili“ doručení tohoto podání, ostatně v takovém případě by z toho musely vyplynout závěry pro rozhodování správního orgánu, které by byly podloženy listinami ve správním spisu, což se nestalo) a zcela pak za irelevantní považuje soud návrhy na provedení dokazování znaleckými posudky z oblasti kybernetika serveru příchozí pošty správního orgánu I. stupně či znalecké zkoumání počítače zmocněnce žalobce Ing. M.J., když pouhé prokázání odeslání podání je naprosto bezvýznamné, a pokud se týče prokázání doručení tohoto e-mailového podání – údajně obsahujícího odvolání správnímu orgánu I. stupně, tak v dané věci ze správního spisu a z tvrzení žalovaného nevyplývá žádná pochybnost o tom, že by snad doručení údajného tohoto e-mailu ze dne 30.3.2015 správnímu orgánu I. stupně skutečně proběhlo (kdyby tomu tak bylo, musel by jej správní orgán I. stupně zcela „zatajit“, když ve správním spisu o tom není jediná indicie). O tom nemá krajský soud žádné pochybnosti, avšak má pochybnosti o účelovosti tohoto tvrzení obsaženého až v žalobě, a to právě vzhledem k osobě zmocněnce Ing. M.J., který je součástí dále uvedené procesní strategie žalobců zastupovaných tímto a dalšími již krajskému soudu známými zmocněnci, nikoliv náhodou zastupovaných pak v soudních řízeních výše jmenovaným advokátem Mgr. Topolem.

Krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, a 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., dále M.V., zmíněný M.J., K.S., P.K.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností

ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp. zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že **„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocenší cíle přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“** (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: ***„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“***

Z výše popsaného způsobu jednání vyplývá jen indicie o tom, že tento zmocněnec (ostatně jako řada dalších výše jmenovaných zmocněnců v obdobných případech zastupovaných stejným advokátem) sloužil pouze obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce, přičemž žaloba je jen nedokonalým pokusem o legalizaci takového postupu.

K osobě zmocněnce, účelově a obstrukčně jednajícího M.J., soud uvádí z již bohaté judikatury následující:

Jako obstrukční vyhodnotil postupy M.J. též Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-48, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, či v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4As 63/2015 - 52, v jehož odůvodnění (pod bodem 38) Nejvyšší správní soud uvedl: ***„Správní orgány správně zohlednily nedostatek formy podání, jehož prostřednictvím byla omluva učiněna, že toto podání došlo správnímu orgánu prvního stupně těsně před nařízeným jednáním, omluvu zaslala osoba, která nedoložila, že je zmocněncem stěžovatele (nepředložila plnou moc, respektive jí předložená plná moc vůbec***

nebyla podepsána stěžovatelem – plnou moc podepsanou stěžovatelem předložil Ing. J. až na výzvu v odvolacím řízení), tento ‚zmocněnec‘ převzal dle svého tvrzení zastoupení stěžovatele v době své pracovní neschopnosti, tedy když věděl, že nebude moci činit potřebné úkony v řízení. **Správně pak byla zohledněna skutečnost, že správním orgánům i soudům je z úřední činnosti známa osoba Ing. M.J., který opakovaně zastupuje obviněné v přestupkových řízeních, přičemž pravidelně využívá obdobného postupu, kdy se snaží zdržet řízení opakovanými omluvami z nařízených ústních jednání** (mimo krajským soudem uváděných věcí srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 - 45). Za těchto okolností nelze než aprobovat postup správního orgánu prvního stupně, který takovouto „omluvu“ neakceptoval a přestupek projednal v nepřítomnosti stěžovatele, respektive jeho domnělého ‚zmocněnce‘“.

Obdobně Krajský soud v Praze v odůvodnění rozsudku ze dne 8. 4. 2015, č. j. 46 A 33/2015 – 25 (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1224/15, jako zjevně neopodstatněnou), uvedl: „**O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 8 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu, že zasílání skenu plné moci představuje z jeho strany případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem je dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty podle § 20 přestupkového zákona. Uvedené vyplývá jak ze skutkových okolností řešených v rozsudcích NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-48, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, kde totožného postupu téhož zmocněnce bylo následně využíváno ke zpochybnění existence plné moci, tak i z použití obdobné strategie dalšími zmocněnci, jako např. v případech řešených rozsudky NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, ze dne 7.8.2014, č. j. 10 As 151/2014-33 nebo ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26.**“

O zastupování advokátem JUDr. Topolem v případech obstrukčně a účelové jednajících zmocněnců a o celé této obstrukční strategii svědčí i dále krajský soudem vybraný a k dokreslení případ řešený a takto vyhodnocený NSS v rozsudku ze dne 31.7.2015, č.j. 8 As 180/2014-45, týkající se problematiky plné moci předložené ve správním řízení jedním z uvedených nechvalně „známých“ zmocněnců, M.V. Podstatný je pak závěr NSS o tom, že **takové je obstrukčního charakteru a nepožívá soudní ochrany:**

„Magistrát se nespokojil s plnou mocí v této formě ve snaze předejít následným námitkám její neplatnosti ze strany stěžovatele, jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2014: „Z důvodu procesní opatrnosti, kdy datovou schránkou byla zaslána prostá kopie plné moci, pak vyžadoval kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci 8 As 180/2014 – 48 předložením originálu plné moci, a to právě s ohledem na to, že je Magistrátu města Pardubic i žalovanému z úřední činnosti známo, že je samotným zmocněncem žalobce (Mgr. Jaroslavem Topolem) následně v rámci žaloby ve správním soudnictví namítána právě ta skutečnost, že v rámci elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem byla zaslána právě jen kopie plné moci, která měla následně pozbýt účinnosti.“ Žalovaným popsanou procesní taktiku identifikoval i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o

stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R.K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát (pozn. NSS: Mgr. Jaroslav Topol). Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek. “ Argumentaci týkající se absence řádného zmocnění, stejně jako námitku zmocnění zástupce „pouze k jednání aktivnímu, nikoliv již k „pasivnímu“ přijímání doručovaných písemností“ pak soud v citovaném rozsudku označil za ryze účelovou.

15. Odmítnutím akceptovat prostou kopii plné moci magistrát pravděpodobně zabránil „rozehrání“ výše popsané procesní strategie (byť ve světle rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26 zbytečně). I následný postup stěžovatele ve správním řízení ale vykazoval znaky obstrukčního jednání. Zmocněnkyně stěžovatele nedodala magistrátu příslibený originál plné moci do 18.12.2013, kdy se měla zúčastnit ústního jednání. Následně dodaná plná moc pak byla originálem v kopii dodané plné moci jen zdánlivě – byla sice udělena stejného dne, ale její, jinak totožný, text vykazoval v závěru odchylku spočívající ve vyloučení zmocnění k doručování písemností.

*16. Při posuzování rozsahu zastoupení soud zkoumá, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1 8. 12. 2008, čj. 8 Azs 16/2007 – 58). V žalobě stěžovatel podotkl ke „druhé“ plné moci, že „[v]zhledem k problémům, které nastaly v řízení v prvním stupni, spočívajících ve spornosti platnosti plné moci a komunikace žalobce se správním orgánem, zmocnil žalobce zmocněnce již pouze k činění procesních úkonů, nikoliv k doručování písemností.“ Toto tvrzení je ale zjevně nepravdivé, protože obě plné moci jsou datovány stejným dnem, tedy předtím, než magistrát zmocněnkyni sdělil, že nebude akceptovat prostou kopii plné moci. I po tomto sdělení navíc stěžovateli nic nebránilo, aby magistrátu předložil skutečný originál původně zaslané kopie plné moci. **Kasační soud proto nepochyboval, že jediným důvodem odlišnosti plných mocí byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, čj. 2 As 47/2015 – 30, v němž soud vyhodnotil podání listovní zásilky na poště v zahraničí ve světle konkrétních okolností jako obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol). Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2005, čj. 2 Afs 202/2014-43).“***

Uvedené tvrzení žalobce o údajném odeslání odvolání e-mailem bez zaručeného el. podpisu již dne 30.3.2015 **považuje proto soud za nevěrohodné, účelové, které nevybočuje z výše popsané účelové a obstrukční strategie tohoto zmocněnce, když žalobce zastupuje**

v soudním řízení jmenovaný advokát, který v podstatě podáním žaloby završuje naplnění této obstrukční strategie.

Z výše popsaného způsobu jednání vyplývá jen indicie o tom, že zmocněnec J. (ostatně jako řada dalších výše jmenovaných zmocněnců v obdobných případech zastupovaných stejným advokátem) pouze sloužil obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce. Zneužívání práva nepožívá právní ochrany, je obecnou zásadou právní, vlastní celému právnímu řádu z jeho povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, navíc je od 1.1.2014 výslovně zakotven i v § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Ostatně stále platí stará právní zásada, že nikdo nesmí těžit z vlastních protiprávních či neplatných činů („*nemo turpitudinem suam allegare potest*“), když **jednání in fraudem legis je nepochybně možné považovat za protiprávní či neplatné jednání.**

V takovém případě nelze vůbec hovořit o nějakém krácení práv žalobce, protože **„procesní důsledky, které vyvolala popsaná strategie, může stěžovatel přičíst jen sám sobě, případně osobám, které mu tuto strategii doporučily“** (srov. rozsudek NSS ze dne 18.11.2015, č.j. 10 As 2010/2014-46). **„Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem (viz výše), odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.“** (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46).

Krajský soud v souladu s žalovaným potvrzuje závěr o tom, že odvolání bylo podáno až dne 7.4.2015 se zaručeným el. podpisem, tedy opožděně, když lhůta k podání odvolání skončila dne 31.3.2015.

Námítku žalobce o tom, že měl být vyzván k odstranění vad blanketního odvolání, považuje soud za **nedůvodnou,** když v dané věci nebylo předmětem rozhodování přezkum věcné správnosti rozhodnutí o přestupku, ale pouze to, zda bylo či nebylo odvolání podáno opožděně, bez významu pak byla skutečnost, zda bylo podáno v blanketní formě. Pokud bylo odvolání opožděné, což bylo, bylo naprosto nerozhodné, zda obsahovalo věcné důvody či neobsahovalo, zda byl vyzván žalobce či nebyl vyzván k odstranění vad blanketního odvolání. Ostatně i tato námitka je **oblíbenou účelovou námitkou uvedených zmocněnců, kdy tito, ač vzhledem ke svým rozsáhlým zkušenostem v přestupkových řízeních, podávají účelově odvolání pouze v blanketní formě, poté vytýkají správním orgánům, že měli být např. poučeni o obsahu odvolání, že nebyli vyzváni k odstranění vad odvolání nebo že jim výzva nebyla doručena atd. Sami však tuto situaci navozují, tedy účelově a obstrukčně podávají odvolání bez odvolacích důvodů, toto jednání považuje krajský soud za jednání in fraudem legis, které nepožívá právní ochrany,** takže i kdyby soud dal žalobci za pravdu (což nedal – viz výše), tak takovému obstrukčnímu jednání poskytnout právní ochranu nelze (obdobně rozhodoval NSS ve věci řešené rozsudkem ze dne 31.7.2015, č.j. 8As 180/2014-45, kdy v podstatě v souvislosti s jednou stěžejní námitkou řízení o kasační stížnosti dal za pravdu žalobci zastoupenému Mgr. Topolem, ovšem poté posoudil celé jednání zástupce žalobce za obstrukční, nepožívající právní ochrany a i přes uvedenou skutečnost kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu zamítl).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová